

Igor Malahovsky

Pesmi

FANTAZIJA 1
 Drevesa ob cesti so se spomnila,
 da morajo na jug;
 premaknila so korenine,
 da so se potrgali vršički;
 gmota kamna v jedru korenin
 pa jih je surovo potegnila nazaj;
 od takrat več ne mislijo na jug —

Pokadil boš cigareto
 prehodil neko pot;
 čik bo ostal od cigarete
 — nikoli ne moreš pokaditi do konca —
 če poskusiš, se spečeš;
 ko pa prideš na konec poti,
 čutiš, da je ostalo med koraki
 še veliko neprehojenih drobcev —

Skozi razgreto kožo boš skopnel,
 črne alge od obzorja se ti bodo
 zanohtale v tkivo, strupene;
 okamenel bo utrip in
 mrzlo se bo spomnila noč — — —

FANTAZIJA Morje se dotika obale
 2 a vendar nikoli nima točne meje;
 pride ob pomol,
 od koder so odplule že vse ladje;
 v svoji notranjosti prinaša
 jate rdečih rib
 a na površini včasih negibno podgano
 z nabreklih trebuhom —
 V rjavi pokrajini je čez noč
 zapadel nizek sneg;
 vse polno sledov je bilo zjutraj,
 ptičjih sledov,
 in kje vmes mačja
 s peresom med zobmi —
 Naj bo včeraj danes
 in danes jutri,
 spremenite oglje spet v belino lesa — — —

NI MAČK NA DREVESIH Kozarec,
 tak kot vsak
 s prosojnimi očmi;
 toliko ust se dotika tankega robu
 a nobena ne sežejo do dna;
 le prst pride do tam,
 včasih,
 ko potegne ven
 crknjeno muho iz sladke vsebine;
 curek vode potem
 in spet z mize na mizo,
 dokler nekoč,
 neki nepomemben trenutek,
 objestna roka ne zažene ga
 v zid;
 množica bo naprej momljala
 skozi zadah prostora,
 mimogrede pa si bo kdo ob črepinjah
 porezal podplat — — —

FANTAZIJA 6
Moja mala gospodična gleda
z volčjimi očmi
kako se zapirajo ničelne stene
okrog nog;
véliki mestni boben,
udarci zadevajo ob membrano
iz plazilskih jezikov,
razleti se ob zadnjem udarcu
in v ledenih kosih prenaša
voskove noči;
na trgu prodajajo buče,
debele svilene ženske
z obrazi na pločnikih
in v pazduhah
in se smejejo z drobnimi zobmi;
jezne ribe varujejo
svoj beli marmorni venus po
vseh vejah pepelnatega drevesa,
sulice zadevajo v dele med
luskinami in njihove konice rdé;
prišli so poklicat njeno ime
ob najtočnejšem času,
ko se razblinjajo vaški psi
v nov člen verig,
do tam pa je še daleč;
strdila se je njihova hoja
v gibanje,
kakor bi sekljal zemljo
pod njenimi vročimi ugrizi,
ko podplat išče prah
na svojem potovanju;
katran predira noč,
pronica skozi pore stekla
in se vsaja v mehka tkiva;
na zaprtem balkonu igram na
železen instrument
in preganjam trohico misli,
ki svalkaste poskakujejo po strehi;
v leseni toploti upajo odpreti
usta le tisti,
ki so vajeni dolgih deževij — — —

VOLK Umiješ si zobe
 4 s črnolom iz žolča in apna,
 ter počasi prekrižaš roke nad
 ogli kolen.
 Ničesar ni,
 le za zibanjem zastorov se zbirajo
 glasovi,
 mrgolijo v svoji brezobličnosti
 in ti pretijo.
 Okoli pasov smrek je zatulil ožgan volk
 in si odgriznil jezik,
 da mu ne bi več odgovarjali.
 Rešeto dlake ga drži na soncu
 a glava tone v zračni prepad.
 Volk si skuje novo bivališče in
 leže na kože svojih prednikov.
 Tu ostane tako dolgo,
 da ne spozna več svojih tac
 in čeljust ga več ne uboga.

Na nogah čutiš kлокot krvi,
 svilen konopec ti je vrezal svoj žig.
 Glasovi so prišli,
 pustil si jih ob strani prstov
 in se niso zmenili zate.
 Prodni mladič je siknil v tvoje srce
 zatohlo mazilo laži,
 da si prestrašen zaklical nekaj besed
 a se ni nihče odzval.
 Ob bregu životari samotna vrba,
 s curki tankih vej nabada
 rakove oči s potoka.

Takrat se je volk zadnjič spomnil
 svojega glasu
 in zgrabil za vlakna glasilk
 a čeljust je zmlela vse besede,
 vsako črko posebej.
 Potem se je volk razblinil
 v večerne oblake.
 Na poljih so ostali pazniki in
 veliki seneni vozovi.
 Daleč so pred tabo, tako daleč,
 da te ne bo motilo pokanje grl voznikov
 in cepet kobilic
 na poseki.